

Del cel estant

Als anys vuitanta van proliferar meticuloses investigacions sobre els ovnis que intentaven desentranyar alguns dels secrets millor guardats del pentàgon. La barreja catòdica dels avenços en la investigació amb la ficció ha malbaratat l'inici d'una rigorosa recerca.

"Suspès a l'aire, perfilat contra els estels d'un cel sense núvols, l'objecte estava absolutament immòbil i silenciós; clarament metàl·lic, tenia una sèrie de llums al llarg del costat visible, amb un de molt brillant a l'extrem esquerre". Aquella nit d'estiu de 1971 (a Orford Ness, Suffolk, Anglaterra), el van observar, captivats, cinc homes i dones adults, a més d'una nena adolescent preciosíssima que es deia Lucy i dos nens de dotze anys,

dascuna d'un diàmetre d'uns 18 centímetres. Eren lleugerament radioactives.

Investigació per realitzar. L'incident de Woodbridge –tot i ser tan sols un més de les desenes d'incidents semblants provinents de la mateixa zona, incloent-hi el d'Orford Ness, el 1971– era l'únic que reunia una sèrie de proves prou serioses (múltiples testimonis, un informe militar oficial, gravacions fetes al lloc en qüestió,

document de caire oficial, els més importants dels quals surten publicats al final del llibre en reproduccions facsímils. Un cop llegit *Above Top Secret*, és difícil no estar d'acord amb l'autor quan diu: "si s'haguessin arreplegat tantes proves testimonials sobre qualsevol altre fenomen menys aquest, la comunitat científica no hauria dubtat a investigar-lo." L'almirall Lord Hill-Norton (el comandant en cap de totes les forces de defensa britàniques entre 1971 i 1973), avala les conclusions de Good en un pròleg contundent, afegint-hi: "l'existència d'objectes no-terrestres a la nostra atmosfera és, al meu parer, un fet indiscutible".

Malgrat la voluntat de Good de presentar una visió global del fenomen, se li nota una fascinació especial per un aspecte en concret: durant els anys vuitanta, l'aplicació als Estats Units del Decret a favor de la Llibertat d'Informació (Freedom of Information Act) va fer possible la publicació de milers de documents prèviament secrets que corroboraven els rumors segons els quals el govern nord-americà havia pogut capturar algunes naus extraterrestres durant els anys quaranta i cinquanta. Es creu que aquests vehicles van caure a terra a Roswell, Nou Mèxic (juliol de 1947: hi ha hagut més de 200 testimonis, incloent-hi el comandant en cap de l'operació, Jesse Marcel); a Socorro, Nou Mèxic (1947: el testimoni més important és Barney Barnett, un enginyer civil: "Hi havia cossos dins i fora del vehicle"); a Paradise Valley, Arizona, 1947 (cinc testimonis); a Aztec, Nou Mèxic, març de 1948; i a Kingman, Arizona (maig de

Timothy Good.
Ha escrit diversos llibres sobre el fenomen ovni.

**Lord Hill-Norton:
"L'existència
d'objectes
no-terrestres a la
nostra atmosfera
és, al meu parer, un
fet indiscutible."**

un dels quals era qui escriu això. Nou anys després, el 27 de desembre de 1980, a pocs quilòmetres del mateix lloc, el coronel Charles Halt de la base aèria angloamericana de Woodbridge va presentar un informe especial als seus superiors segons el qual un aparell metàl·lic havia aterrat feia dues nits al mig d'un bosc prop de la base; quan una patrulla militar enviada per Halt s'hi havia acostat, l'objecte s'havia enlairat uns quants metres i se n'havia anat, surant a poc a poc, bosc endins. L'endemà es van trobar tres depressions circulars a la terra, ca-

etc.) per merèixer ser inclòs al llibre més complet i rigorós sobre el fenomen ovni que mai s'ha escrit fins ara: *Més que secret (Above Top Secret)*, Random House, 1985), de l'investigador afeccionat –i músic professional– Timothy Good. Des dels "avions fantasma" ("foo-fighters") de 1933-1947, fins a les abduccions i les vaques mutilades dels anys vuitanta, Good ha recollit els resultats de centenars d'investigacions portades a terme als cinc continents, amuntegant declaracions jurades, butlletins militars interns, memoràndums i altres do-

ARXIU

Dalt, fotografia de l'albirament d'un ovni el gener de 1988. A la dreta, model d'un presumpte cos d'alienígena trobat a Nou Mèxic.

1953: existeix una declaració jurada d'un enginyer militar involucrat en la recuperació: "L'objecte tenia un diàmetre de 3,60 m... L'ocupant tenia la pell fosca, la boca era petita i rodona...". Hi ha indicis segons els quals les autoritats van prendre mesures de tot tipus per amagar o camuflar els fets (per exemple, una entrevista a la cadena CBS el 1958 amb el comandant Donald Keyhoe, el director del Comitè Nacional d'Investigació de Fenòmens Aeris [NICAP], es va tallar sense cap avís previ mentre aquest explicava que el govern havia identificat els "plats voladors" com a naus extraterrestres).

Naus recuperades, grups d'investigació governamentals, cossos descoberts... No es va saber amb precisió on havia anat a raure tota aquesta activitat pròpia dels anys quaranta i cinquanta fins el 1988, quan dos militars nord-americans anomenats 'Condor' i 'Falcon' (un d'ells ja ha estat identificat com a Robert M. Collins, un capità retirat de la secció d'espionatge de les forces aèries nord-americanes) van decidir de parlar sobre el tema en un documental emès arreu dels Estats Units. Segons aquests testimonis, el govern nord-americà no solament posseïa unes quantes naus extraterrestres sinó que feia uns divuit anys que les havia començat a analitzar en

una base secreta a Nevada, anomenada Dreamland, o sigui, "Terra de Somnis".

Good va descobrir que Dreamland era el sobrenom militar de Groom Lake, una base utilitzada per fer proves secretes amb avions soviètics. Ara bé, una part de Groom Lake —coneguda com Àrea 51/S-4— era territori prohibit fins i tot per als pilots de la resta de la base. Convençut que havia topat

Gulf Breeze: una història que porta cua

Segons sembla, des del novembre de 1987 fins al maig de 1988, una família benestant de la zona residencial de Gulf Breeze, Florida, va rebre les atencions no sol·licitades d'una sèrie de vehicles extraterrestres i fins i tot dels seus pilots. Ed i Frances Walters i els seus nens van sentir veus telepàtiques, van perdre el control del temps durant períodes que duraven fins a dotze hores i van acabar assetjats per periodistes, ufòlegs, funcionaris de l'estat i algun desequilibrat mental. L'Ed, un constructor amb un negoci que rutllava d'allò més bé i un prohoms respectat pel veïnat, va acabar perdent la meitat dels clients i traslladant-se a una altra ciutat. Això sí, tant ell com la seva dona van aconseguir les millors fotos mai fetes d'uns ovnis, analitzades exhaustivament per més d'un expert —incloent-hi Bruce Maccabee, un físic òptic de la Marina nord-americana, i alguns perits de la casa Polaroid— i declarades genuïnes. Altres residents de Gulf Breeze també van fer fotos i vídeos de les naus en qüestió, atès que aquestes continuaven volant a través dels cels de Gulf Breeze fins ben entrat el 1993. Les dues fotos mostrades aquí —fetes per Ed Walters— han estat considerades gairebé impossibles de falsificar gràcies a la branca d'un arbre en un cas, i la força de la llum emesa per l'objecte, en l'altre. **M. T.**

Els altres límits de la credibilitat

No tots els ufòlegs són tan rigorosos com en Timothy Good. Deixant els místics i els impostors de banda (qui se'n recorda ara, d'Erich von Daniken?), n'hi ha prou amb un cop d'ull a una "investigació" portada a terme per un dels nombrosos ufòlegs de pa sucat amb oli que proliferen als Estats Units: el prolífic Timothy Green Beckley. El 1981 Beckley, el director d'Inner Light Publications, de Nova Jersey (l'única editorial, per cert, que es veu amb cor de publicar els seus articles) va fer un reportatge sobre el descobriment realitzat per un tal John Peele, de Florida, d'unes restes "estranyes" al mig del desert californià.

A finals de 1977, Peele feia fúting prop d'El Centro, Califòrnia, quan va veure uns fragments de plexiglàs blau mig enterrats a la sorra. Pensant que es tractava d'una finestra llençada per la borda d'un avió militar accidentat, s'hi va acostar. Es va adonar que el color del plexiglàs era "molt més fosc del que era normal en un avió militar". També hi havia alguns trossos metàl·lics que Peele, misteriosament, no va poder "doblegar amb les mans". I, a més a més, hi va trobar un guant a poca distància, semblant als utilitzats pels pilots militars però força més petit. Peele va continuar fent fúting, aguantant el guant, i mentre ho feia, "va haver-hi una tempesta tremenda, molt insòlita en aquella regió". Més tard, Peele va embolicar el guant en un sac de plàstic i el va guardar a la seva tenda macrobiològica a Flòrida. De tant en tant el mostrava als clients habituals, que després, segons ell, "se n'anaven fent que no amb el cap, sorpresos". Llavors es va fixar en un detall excepcionalment estrany: dintre el guant s'hi havia imprès la paraula "LARGE" (*gran*, en anglès), tot i que el guant, com ja s'ha dit, era més aviat petit. Amb totes aquestes proves a la mà, com si diguéssim, el Peele va portar el seu descobriment a Beckley i tots dos van arribar a la mateixa conclusió: es tractava d'un artefacte fabricat per "una espècie avançada, probablement no-terrestre". El descobriment de Peele podria acabar sent un dels més importants de la història, segons Beckley, que no sol fer investigacions independents d'aquest tipus i que habitualment es limita a plagiar investigadors més seriosos. **M. T.**

amb un mur de silenci del tot impenetrable, Good va estar a punt d'abandonar la seva investigació. Però l'atzar va voler que pocs dies abans que marxés de Las Vegas, una televisió local emetés una entrevista amb un empleat anònim de S-4. Més endavant, per donar més credibilitat a les seves afirmacions i potser també per protegir-se, l'empleat va revelar el seu nom de debò: Robert Scott Lazar.

Segons Lazar –un físic que anteriorment havia col·laborat amb el projecte SDI (dit la "Guerra de les Galàxies")– l'Àrea 51/S-4 era un complex enorme de passadissos i laboratoris camuflats dintre d'una muntanya, "com en una pel·lícula de James Bond". S'hi emmagatzemaven unes nou naus extraterrestres, totes diferents; la feina de Lazar, justament, era la d'investigar el sistema de propulsió d'un d'aquests vehicles, el qual funcionava mitjançant la creació d'un camp de gravetat artificial prou poderosa per alterar el temps i l'espai, una proesa to-

Robert Scott Lazar. Va descobrir alguns secrets de l'Àrea 51/S-4.

ció anomenada "Cosmic Journey" (un projecte abortat el 1989); la possibilitat que hi hagués extraterrestres vius a Groom Lake...

En fi, tant aquest llibre com altres de semblants escrits per Timothy Good i alguns investigadors tan metòdics com ell van

sortir en una època –1983-1991– quan els ovnis eren més passats de moda que el realisme social. S'havia d'esperar uns quants anys abans que certs guionistes convertissin les recerques meticuloses de més de vint anys en un poti-poti de ficció i especulació i veracitat suggerida que, un cop més, ha eliminat tota pos-

sibilitat que la persona mitjana consideri l'existència d'éssers no nascuts a la terra si no és amb l'embadaliment limitat que proporciona la pantalla petita i els efectes especials: res més lluny d'aquella barreja d'admiració i perplexitat del tot genuïnes que van experimentar els cinc adults i tres joves a Orford Ness, Anglaterra, l'estiu de 1971, davant un objecte inexplicable i inoblidable, suspès al cel com si fos la cosa més natural del món.

talment fora de l'abast de la tecnologia humana actual. Tan bon punt va confirmar –mitjançant la seva declaració de renda– que Lazar treballava a S-4, Timothy Good va escriure un llibre sobre el tema ("*Alien Liason*", 1991) que no solament parla exhaustivament del cas Lazar sinó que també segueix algunes pistes que hi són tangencials: l'existència d'un dossier oficial sobre la "religió" dels extraterrestres; un intent oficial de donar a conèixer l'existència dels extraterrestres al públic, en forma d'una exposi-

Mathew Tree